

ÚTRAVALÓ

Ünnepi szám 2009

BÚCSÚ A LÉVAYTÓL

Kedves 12-es tanulóink!
Kedves Osztályfőnök kollégák!
Kedves Szülők és Vendégeink!

A 2008/2009. tanévben érettségiző évfolyam számára egyszeri és megismételhetetlen, de a Lévy életében is jelentős, évenként más színt és tartalmat nyelő esemény a ballagás. **Jelzi a kívülállónak azt, hogy ti a Lévyhoz tartoztok.** A mai világban, amikor mindenki névtelenségbe burkolódik, nem akarja felfedni magát és barátait, jelzi azt, hogy ti egy olyan közösségnek vagytok a tagjai, amely nevében is megjeleníti értékrendjét. Akkor, amikor maga a "közösség" szó tartalma is kiveszni látszik a társadalomból, jelzi azt, hogy ti egy olyan közösséghez tartoztok, amelyik maradandó értéket hordoz, és ezt nem rejti véka alá. Legyetek méltók a viselésére, és viseljétek büszkén azt a szalagot, amelyet ma feltűzünk nektek.

A közösségek közül, amelyekhez tartozunk, van olyan, amit nem mi választunk, hanem szüleinken keresztül úgymond "örökségbe kapunk". Ilyen a család és a nemzet. Isten rendjében mindkettőnek nagyon fontos helye van.

A közösségek között, amelyekhez tartozunk van olyan, amelyet mi magunk szabad akaratból válasz-

tunk. Ilyenek a barátaink, de feltétlenül ilyen az iskola is.

ezt hosszú távon finanszírozzák!

A mi esetünkben sokkal komolyabb dologról van szó: felismerni talentumaimat, és azt, hogy ezeket hogyan tudom a legjobban kamatoztatni.

Tájékozódjatok részletesen, kérjétek tanácsot tanáraitoktól, osztályfőnökeitektől, beszélgetsetek erről sokat szüleitekkal. Igyekeztek bölcsen, de a valóság és lehetőségek talaján állva dönteni.

Kedves Tanulók!

Engedjétek meg, hogy először a **12. D** osztályhoz szóljak azért is, mert őket ismerem a legjobban, hiszen két évig lehettem fizikataná-

ruk, együtt kutattuk a teremtett világ ezen titkait.

A 2005/2006-os tanévben 34-en indultatok, és azt lehet mondani, hogy összességében nem sokat változott az osztály összetétele. 32-en maradtatok. Az osztály jó közösségként hamar összeszokott, jó hangulatú osztály lettetek, akik jól elvoltak "mint a befőtt". Osztályfőnökök az évek során mindig egy lapátot kerestek a számotokra, ugyanis azt mondta: jó közösség, jól elvannak, csak a tanulásra tehetnének még egy lapáttal. Nagyon remélem, hogy 12.-re megtaláltátok ezt a lapátot.

Köszönöm Kerboltné Tóth Edit osztályfőnököknek a nevelőmunkáját.

Jöjjenek a **12.C**-sek. Ebben az osztályban még kevesebb változás volt.

Az osztályban csak iskolán belüli átmozgások voltak. 33 tanuló kezdte

az első tanévet, és 32-en fejezték be. Kiegyensúlyozott osztályként, sok komoly értéket hordozó tanulóval, egy-egy helyét még kereső diákkal jó közösséget alkottatok. Köszönöm nektek, hogy Reát befogadtátok, segítettétek, külön köszönöm ezt Miskolczi Boglárkának.

Süti és Lili kutya számára tanáraitok már készítik a magyar és matematika érettségi tételleket, mert ennyi órát végighallgatva, ilyen intelligenciával, ami Sütinek és Lilinek van, biztos le tud érettségizni. Ha a földrajzot választja választható tan-

gokra. Mára megállapodott, letisztult az osztály. Egyéni pólótok volt a tavaly a diákigazgató kampányon, amely jól tükrözte az osztály színes, mégis jó összképet adó egyéniségét.

Egy megmaradási törvényt hadd tanítsak meg nektek. Tudjátok, hogy a természettudományokban nagy-
 gyan fontosak a megmaradási törvények: az energia-megmaradás, a lendület-megmaradás törvénye. Ezt a megmaradási törvényt nem tanítjuk fizikaórán, talán nem is teljesen oda való. Ezért gondoltam azt,

tárgyként, akkor tájékozódásban sokakkal felveheti a versenyt.

Köszönöm csendes, de kitartó munkáját Lenkei Éva osztályfőnökönek. A 12.B osztályban volt a legnagyobb változás az évek során. 32-en kezdtek, ma 26-an vártok a szala-

gok. Úgy, hogy természetesen szól az egész évfolyamnak.

Ez a megmaradási törvény így szól:

A belső és külső értékeink összege állandó. Ahogy

öregszünk és veszítünk külső értékeinkből, bölcsességünk gyarapodásával növekszenek belső értékeink.

Vigyázzunk: aki túl sok időt és energiát fordít külső értékeire, elveszítheti az alkalmat a belső értékek gyarapítására.

Köszönöm Szűcs Istvánné osztályfőnökök áldozatos nevelőmunkáját.

És végül, de nem utolsó

sorban a 12.A osztály. Ti is viszonylag sokat változtatok az évek során külső és belső okok miatt egyaránt. Több erős egyéniségű tanuló, kiemelkedő tanulmányi eredményeket magáénak tudó diákunk tarkítja az osztályt. Évekkel ezelőtt úgy voltunk veletek mint a szőlősgazda az aszúszemek szüretelésénél: ott áll a tőke előtt, tenyerén néhány aszúszem, és nem tudja eldönteni, hogy az a folyamat, amelyet néhány szőlőszemen lát, az az aszúsodás nemes folyamata, vagy a rothadásé. Nagy a felelőssége, mert ha kidobja a nemes aszúszemeket, szegényebb lesz a termés, ha viszont a kádba teszi a rothadókat, ez elronthatja az egész évjáratot.

Örülünk annak, hogy akiket megtartottunk a kezünkben, aszúszememé nemesedtetek az évek során. Köszönöm Taskó Márta szőlősgazda-osztályfőnökök munkáját. Isten áldjon benneteket és adjon teljes, tartalmas felkészülést az érettségire, az életre.

Ábrám Tibor

KITÜNTETETT VÉGZŐS DIÁKJAINK

Osztályszintű oklevelek:

12. A	Amriskó Gábor,
Anger Zoltán,
Kárpáti Lilla,
Leskó Péter,
Mester Bianka	12. B	Horváth Erzsébet,
Kocsis Dániel,
Kocsis Dávid,
Novák Anna,
Ónodi Viktor,
Szécsi Dóra,
Viszlai Borbála Ibolya
12. B	Barkóczy Ádám,
Hankó Vivien,
Janka Liána,
Majdanics Bence,
Nagy Zoltán,
Szálkai Anna,
Vanczák Tímea	12. C	Balla Marianna,
Bata Ádám,
Demeter Diána,
Gönczi Szabolcs,
Ivanics Klaudia,
Tiszka Alexandra,
Tózsér Anna
12. C	Bernáth Gréta,
Kormány Lilla,
Zemlényi Ádám	12. D	Kiss Dávid,
Szimándli Eszter
12. D	Bacsó Ádám,
Bús Attila,
Kiss Andrea,
Kovács Eszter		

Diákotthoni oklevelet kapott:

12. A	Konyha Zsófia,
Kovács Sarolta,
Négyesi Dávid,
A Pataki Erika
12. B	Ónodi Viktor,
Trombitás Réka Lilla
12. C	Balla Marianna,
Gönczi Szabolcs,
Lukács Angéla,
Miskolczy Boglárka,
Tiszka Alexandra
12. D	Kiss Zsuzsa,
Kótai Debóra. Zsuzsanna,
Kovács Eszter Mária,
Szimándli Eszter,
Vályi Beáta

Oklevelek:

12. A	Konyha Zsófia,
Kovács Éva,
Lalik Cintia,
Márton Árpád József |
|-------|---|

Jó tanuló-jó sportoló díj

12. A	Czimbalmos Mercédesz

Pro schola

12. A	Négyesi Dávid
12. C	Miskolczy Boglárka

Pro excellentia

12. A	Kovács Sarolta,
Pataki Erika
12. B	Nagy Eszter

Egyházkerületi díj:

12. C	Miskolczy Boglárka

Elismerő oklevelek:

12. A	Bónis
Boglárka,
Fekete
Enikő,
Guba
Zsuzsanna,
Lángi Máté, |
|-------|---|

Rostás László

12. B	Andó Csilla,
Hegedűs
Réka,
Takács
Zsuzsa |
|-------|--|

12. C	Csáki
Orsolya
Anna,
Lukács
Angéla,
Nagy
Nikolett,
Sándor
Fanni,
Sándor
Rebeka |
|-------|---|

12. D	Leidgeb
Dániel,
Takács Petra,
Vályi Beáta,
Zsíros Anna |
|-------|--|

Nagy Eszter a „Pro Excellentia” Léovay Kiválósága-díj átvételekor

Tiszáninnen Református diákja – Miskolczy Boglárka

„Innentől ránk vár ez az élet, hogy magunk alakítsuk, lehetőleg jobba.”

**Tisztelt igazgató úr,
tanáraink,
kedves diáktársaim!**

A Diákpresbitérium nevében búcsúzom most. Nem úgy, mint egy diáktárs, hiszen a közös emlékek mindannyiunkban élnek, nem tudnék szebbet mondani ezeknél. És nem úgy, mint egy tanítvány a többiek nevében, mert órák hossza után sem tudnám eléggé meghálálni tanáraink áldozatos munkáját. Talán majd a megtanult kamatoztatása és egymás javára való fordítása megadja azt az örömet, hogy megérte. Tehát úgy szólok, mint diákpresbiter.

Elértünk valamit. De mit? A bűvös 12-es számot, amit annyira vártunk! Honnan ismerős ez a szám? Hol van még nagy jelentősége? Éppen ennyien voltak Jézus tanítványai. Vajon mit jelenthet ez a számunkra, akik éppen most hagyjuk el iskolánkat és vele együtt ezt a számot? Ugyanazt, mint a tanítványoknak: feladatot. Nem matek házi, hanem az élet nagy feladatát, amire Radnóti is emlékeztet:

„Ember vigyázz, figyelj meg jól világot: ez volt a múlt, emez a vad jelen, - hordozd szívedben. Éld e rossz világot és mindig tudd, hogy mit kell tenned érte, hogy más legyen.”

Innentől ránk vár ez az élet, hogy magunk alakítsuk, lehetőleg jobba. Ez csak úgy lehetséges, ha mi ma-

gunk is jobbakká válunk. Nem egyszerű, de nemes és mindenkire érvényes feladat, amihez iskolánktól és egyházunktól minden szükséges tanítást megkaptunk, ha hajlandóak voltunk azt elfogadni. Ezek közül a

három legfontosabbat sose felejtsetek el: 1Kor. 13, 13:

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három, ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.” Hol hit, ott Isten, hol Isten, ott szükség sincsen.

A remény életeket megtartó erő, az egyetlen fény a sötétben.

És a szeretet, ami nélkül nincs értelme életnek.

E három összefonódva képes arra,

hogy életünk megváltozzon, és hogy változtassunk életünkön. E három szükséges a boldog és tartalmas élethez. E háromnak kell tartóoszlopoknak lenniük, mert csak ezekre lehet jobb jövőt építeni. Ha

nem hiszed, majd megtapasztalod. Csak a legnagyobbat ne kerüld soha, a szeretetet!

Végezetül hagyományos köszönetünkkel búcsúzom el iskolánktól és tőletek:

Mennyei Atyánk kegyelméből adassék áldás, és a reményt adó hit békessége!

Áldás, békesség!

Miskolczy Boglárka

„Az idő lejárt vagy most kezdődik el”

**Tisztelt Igazgató Úr,
tanáraink, diáktársaim,
szülők, hozzátartozók
és minden itt megjelent!**

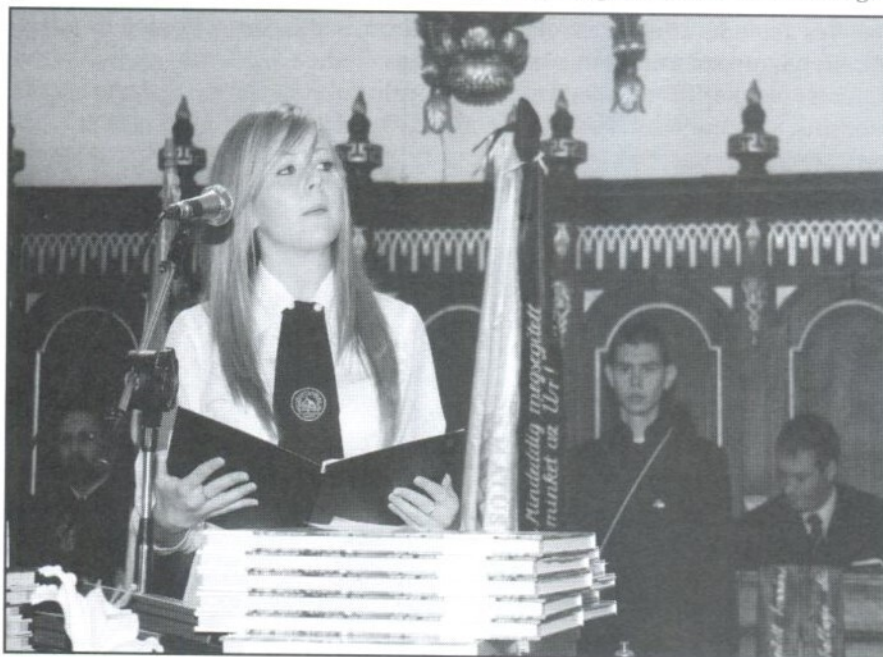
Legutóbb a szalagavató alkalmával gyülekeztünk a mostanihoz hasonlóan össze. Bár akkor még távolinak tűnt a ballagás, mégis úgy érezzük, hogy elrepült azóta az idő. S, hogy mivel telt, úgy gondolom nem kell elmesélnem; hiszen a próbaérettségiktől kezdve a szere-

nádig minden apró örömet vagy bánatot, hétköznapi pillanatok sokaságát együtt, ki-ki a saját osztályával élte meg. Ezeknek a közösségeknek vagyunk tagjai immáron 4 vagy 6 éve, amióta felszálltunk a dédestapolcsányi éretlen táborba induló buszainkra.

Nem hiszem, hogy lenne közöttünk akár egy is, aki azt mondaná, tartalmatlanul vagy céltalanul teltek el ezek az évek. Rengeteg fontos emlék, élmény kötődik ehhez az időszakhoz. Gondoljatok az osztályki-

rándulásokra vagy a kampány izgalmaira, azokra az eseményekre, amelyek igazi csapattá formálták az osztályokat. Mosolyogva emlékezünk majd a tanítási órák derűs vagy éppen feszült pillanataira is és nem feledhetjük el, mit jelentett egy töri vagy matekdolgozat előtt görcsölve a padban ücsörögni. A városban sétálva eszünkbe juthatnak a tanításon kívüli iskolai programok: rónais, majd később a Művészetek Házában tartott előadások, csendesnapok, Diákpünkösd a

Szinva-teraszon, a feledhetetlen Lévay-bálok a Fráterben, színházlátogatások vagy éppen a hétfő reggeli istentiszteletek fõn az Avason.

Valamennyien tudjuk és érezzük, hogy sokat változtunk "lévays pályafutásunk" során: életünk egyik legfontosabb formáló közege ez az iskola, az itt fellelt társaság, barátok és tanáraink, akik mindeddig igyekeztek a jó úton terelgetni bennünket. Az általános iskolából a "gimibe" csöppenő 12 vagy 14 éves diák-ként még mindegyikünk gyermek volt, és mostanra jórészt kiforrott egyéniségek lettünk. Olyan fiatal felnõttek, akiknek a közelgő szeptemberi tanévtõl önállóan kell dönteniük életük alakulásáról és megküzdeni a mindennapok nehézségeivel.

„Megfelelõ ember társaságában a Földet is körülutazhatod, s úgy tûnik majd, pillanat volt az egész. Egyedül csak vánszorogsz a világon át, expresszvonaton és repülõgépen is.”, írta egykor Márai és igaznak érzem jelen helyzetben és saját életemben is. Őszintén megvallva a diákkoromban éreztem és értettem meg elõször, mi az igaz barátság és máig is hálás vagyok annak a személynek, aki elsõként lett türelmes és segítõkész társam. S késõbb még több szoros kötelék alakult ki és remélem ez rátok is igaz, ballagók.

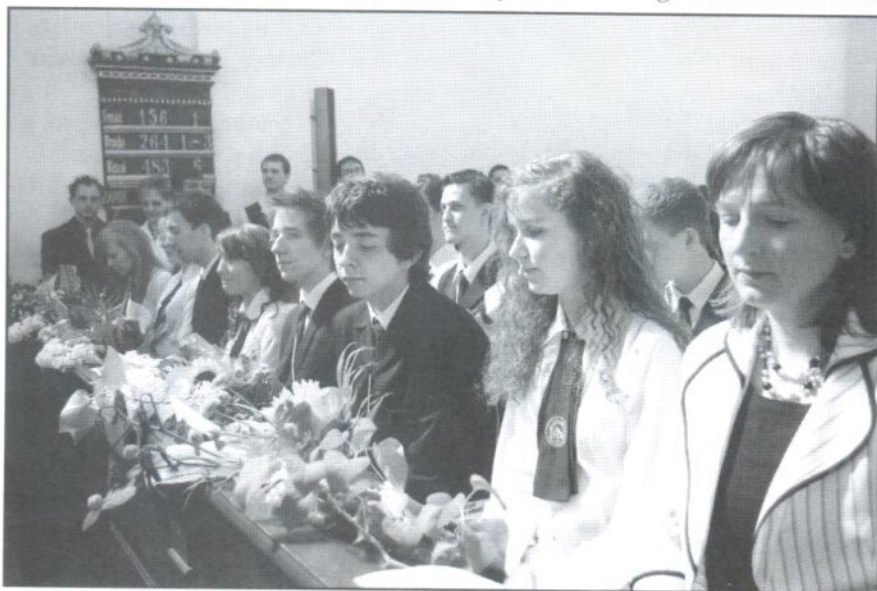
Úgy érzem, érett felnõttként is hiányozni fognak valamennyi volt tõtthpálosnak a kolis hétköznapok és a nyüzsgés. Idõvel ez a kollégi-

lõznünk kellett a házikosztot és a meleg vizet pár napig.

Nyilván az iskolában is rengeteg alkalom adódott embereket megismerni, barátságokat kötni. A fakultációkon, nyelvórákon és matekcsoportokban több osztály tagjaival voltunk együtt, így lehetõségünk volt az évfolyamtársakkal is közelebb kerülni egymáshoz: felejthetetlen matekfaktok, kézilabda-, röpi, vagy kosáredzések teltek így. Minden ballagó diák vegyes érzelmekkel ül most itt: érzi a búcsúzás fájdalmát és kíváncsian várja az újat. *„Az idõ lejárt, vagy most kezdõdik el.”* Eltelt tehát és a mai nappal ill. az érettségivel lezárulnak gimnazista éveink, de ezzel korántsem fejezõdnek be a ránk váró megmérettetések, feladatok. Most veszi kezdetét a *„valódi élet”* és itt mutatkozik majd meg, milyen értékeket, értékrendet viszünk majd tovább.

Kívánom, hogy mindannyiõtokból az embertársai számára hasznos, értékes felnõtt váljon; használjátok ki a bennetek rejlõ tehetséget és kamatoztassátok azt. Találjátok meg a helyeteket a világban és ha lehet ne

um lett "második otthonunk", hiszen majdnem több idõt töltöttünk itt mint saját családdal. S nevelõtánáraink sok-sok közös programmal igyekeztek színesíteni napjainkat, mint például a csoport-

foglalkozások, szülinapünneplések, séták az Avason, csoportfocik és mozizások. Idõnként kedvetlenül vagy "muszájból" maradtunk egy-egy bennmaradós hétvégén, legtöbbször mégis jó hangulatban teltek és nem bántuk meg, hogy mel-

feledjétek el, milyen volt lévays diáknak lenni. Sok sikert és még több erõt kívánok céljaitok megvalósításához és nem utolsó sorban a közelgő érettségihez!

Kovács Sarolta
12.A

Búcsúzó osztályaink

„Tartsatok össze az érettségi után is”

Kedves 12.A osztály!

Az utolsó tíz napba igyekeztünk besűriteni 6 év gondolatait és érzéseit. Útravalónak még megpróbáltam új-

ből megerősíteni azokat a fontos emberi, erkölcsi értékeket, amit osztályfőnökként képviseltem, de a felnőtté válás rögzös útjain nem biztos, hogy mindig sikerült a világ zajánál hangosabbnak lenni. Ezzel együtt két könyv is született, az egyiket kaptam én, a másikat adom Nektek. Egy könyv 30 lappal. Egy történet. Minden lapja fontos, mert ha csak egy is hiányzik belőle, már nem kerék egész. Szétválaszthatatlanul összeforrt a sorsunk, mert ha akartuk, ha nem, hatottunk egymásra. Többnyire jól éreztük magunkat, de néha szükség volt a megtisztító, megnyugtató sírásra is. Békés és harcos időszakok váltogatták egymást, majd az évek előrehaladtával beköszöntött a nyugalom, mely a munkán és a szereteten alapult. Látzólag véletlenül sodródtunk egymás mellé, de jól tudjuk, nincsenek véletlenek. A Világmindenségben mindennek oka és célja van. Oka és

célja van annak, hogy Ti osztálytársakként együtt voltatok és az én fogadott gyerekeim lehettetek.

**Egy korszak lezárult, de nem vas-
kapuval. Visszamenni ugyan nem**

lehet, ám a felhalmozott municióval könnyebb a világban boldogulni. Ehhez kaptok egy honlevelet is, hogy tudjátok, hová tartoz-

tok - ha elsodródtok a nagyvilágban -, az anyanyelv hová köt. A magyar utak elég göröngyösek, helyenként sok a kátyú, de a tengelytörés elkerülhető, ha jól megerősítitek magatokat! Ehhez kapjátok a 12.A című könyv egyik lapját, ami névre szóló és a hamuba sült pogácsa mellé sok-sok szeretetmorzsát ad, s ez elég lehet ahhoz, hogy akár a rögzös utat is kisimítsa. Ez egy kapcsolati tőke, ami nem forintosítható, de attól sokkal értéke-
sebb. Vannak dolgok, amik pénzzel nem elérhetőek, de egy jó tanács, segítség akár gazdaggá is tehet. Tartsatok (tartsunk) össze az érettségi után is! Ne felejtsetek, hogy ezek már kipróbált kapcsolatok, mert megvan a szeretet és a bizalom. Végül a tarisznyába a Szeretethimnusz teszem még (1Kor. 13). Minden benne van, ami a boldog élethez kell.

„Törekedjete a szeretetre!”

Taskó Márta
osztályfőnök

12. A osztály

Matematika/ informatika és általános tantervű
Osztályfőnök: Taskó Márta

Amriskó Gábor

Anger Zoltán

Bónis Boglárka

Taskó Márta

Czibalmos Mercédesz

Durbák Viktor

Erőss István

Fekete Enikő

Guba Zsuzsanna

Jedlicska Judit

Kárpáti Lilla

Kiss Ádám

Kolozsvári Ágota

Konyha Zsófia

Kovács Éva

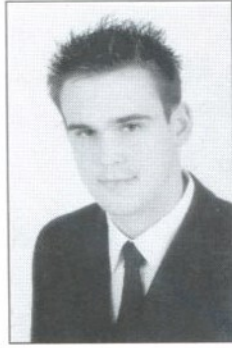
Kovács Sarolta

Lalik Cintia

Lángi Máté

Leskó Péter

Márton Árpád

Mester Bianka

Nagy Bianka

Nagy Tímea

Négyesi Dávid

Pataki Erika

Rajszi Ádám

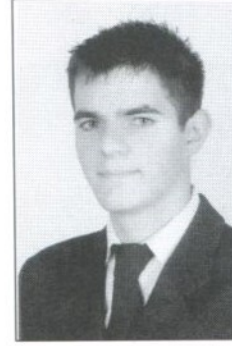
Ráski Zoltán

Rinkó Eszter

Rostás László

Somogyi Gábor

**„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet,
mert abból indul ki minden élet” (Péld 4;23)**

Kedves 12.B osztály!

Amikor Barócsi Angéla tanárnőtől „megörököltelek” TITEKET, egy serdülőben lévő közösséggel találkoztam, a serdülőkor minden gondjával, bajával. Most viszont a gyermekből felnőtt lett, így búcsúztok el egymástól.

Életek talán legfontosabb éveit töltöttétek együtt, szeretetben, vitatkozva, veszekedve, sírásokkal, kibéküléssel, hosszú beszélgetésekkel - mindezek együtt érlelték a közösséget.

Most ez a biztonságos menedék, a többiek megértő, biztató jelenléte szűnik meg.

Sokat tanultatok, felkészülve, erős lélekkel indultatok a hosszú útra. Úgy gondolom, mindannyian meg fogjátok találni azt a helyet, ahol felismeritek Isten rendelése szerinti feladatokat, és segítségére lehettek másoknak, javítani tudtok szeretetetekkel, hitetekkel ezen a világon.

Most vagytok a legszebbek, legokosabbak, legfényesebbek.

Ez a fényesség belülről fakad.

VILÁGÍTSATOK! – nagy szüksége van rá másoknak!

Köszönetet mondtatok tanáraitoknak, hálával és szeretettel gondoltok szüleitekre.

A dolgokat az, hogy amit kaptatok, adjátok tovább, azt, ami számotokra fontos és értékes.

Kívánom NEKTEK, hogy az öröm hassa át életeket.

Találjátok meg és teljesítsétek hivatásotokat!

Legyen örömteljes a családi életek!

Gazdagodjatok és gazdagítsatok másokat!

Az Isten kegyelme és végtelen szeretete mindenhova elkísér.

*„Fiatal lelkünk minden vágya vad.
S nem mindig tudjuk,
hogy mit nem szabad,
mert bonyolult dolog élni
a világon
győztesen jutni át
minden akadályon”*

Szanyi László

Isten veletek, viszontlátásra!

Szűcs Istvánné
osztályfőnök

12. B osztály

Angol és általános tantervű
Osztályfőnök: Szűcs Istvánné

Andó Csilla

Barkóczi Ádám

Füreder Kinga

Gregóczki Réka

Hankó Vivien
Kincső

Hegedűs Réka

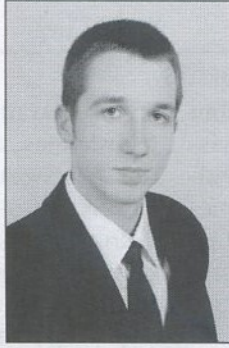

Szűcs Istvánné

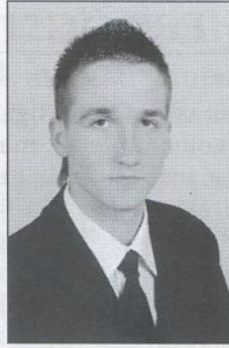
REFLEKTOR

Horvát Erzsébet

Kocsis Dániel

Kocsis Dávid

Körtvély Barbara

Majdanics Bence

Miskolczi Lilla

Nagy Barbara

Nagy Eszter

Nagy Zoltán

Novák Anna

Oláh Andrea

Orosz Nikolett

Szálkai Anna

Szécsi Dóra

Takács Zsuzsa

Vanczák Tímea

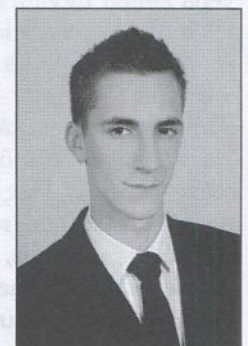
Viszlai Borbála

Janka Lidna

Trombitás Réka

Ónodi Viktor

EPILOG

„Nem fontos, hogy az országúton poroszkálva haladjunk, fontosabb tán, hogy magunk után egy-két lábnyomot hagyjunk.”

Kiss Tamás

Kedves "C" osztályosok!

Ugye, ismerős a fenti idézet? Igen, ez áll a ballagási meghívón az osztálynévsor előtt, most pedig e sorok indítják el utószómat is hozzátok.

Milyen nyomot hagytatok magatok után a Lévayban, az utánatok következő diákok között?

A ballagási ünnepség előtti körkérdéseimre adott válaszok alapján jó, tanuló, nem kirívóan viselkedő, általában csendes osztály voltatok, sok lány és kevés fiú - a "kutyások", akik csak ritkán kerültek fókuszba, pl. év végi jutalmazások alkalmával, a diákigazgató-választáson, és szinte mindig pozitív előjellel emlegetve.

Milyen nyomot hagytatok magatok után a Lévayban, a titeket tanító-nevelő pedagógusok között?

A tablónk a tudója, hány tanárotok is volt a négy év során. Sokan, sokfélék foglalkoztak veletek, alakítottak ki képet rólatok a szürke hétköznapiokon és /vagy az ünnepibb, különleges alkalmakon, pl. csendesnapon, vetélkedőn, versenyen, ünnepségen. Néha kellett ugyan, hogy osztályfőnökként "megvédjelek" titeket /az osztályt, illetve egyeseket közületek/ egy-egy ballépés, gyengébb teljesítmény után, de többnyire - legnagyobb örömömre - szívesen jöttek közétek. Hagytatok ugyanis magatokat tanítani, némelyek folyamatosan tanultak is, kulturált viselkedésetek pedig megfelelő légkört teremtett a közös munkához.

Milyen nyomot hagytatok magatok után a Lévayban, bennem?

Magyartanárként mindig többet vártam /volna/ tőletek, mint mástól, máskor, máshol. Talán ezért voltam néha elégedetlen a teljesítményetekkel főként az órai aktivitásban, témazárók és fogalmazások írásakor. Nehéz is volt elválasztani a szaktanári munkát az osztályfőnökitől, elég, ha csak arra emlékezünk, hány tanórán kellett éppen aktuális "osztályfőnökis" kérdéseket megbeszelnünk.

Osztályfőnökként - tiszta szívvel mondhatom - sokkal elégedettebb voltam veletek a 2005 májusi első

találkozásunktól kezdődően. Sőt! Büszkeséggel töltött el a dédestapolcsányi éretlen tábor kellemes hangulata, az elsősavató megnyerése, az egy évvel későbbi, jutalmul általunk rendezett vetélkedő sikere, a szlovákiai kirándulásunk zökkenőmentessége, a diakóniai szolgálatok és gyülekezeti látogatások kedvező visszajelzése, a versenyeken - vetélkedőkön - rendezvényeken való intelligens részvétel, a kampányfilm-újság-póldekoráció-műsor ötletessége, a kollégák iránti apró figyelmességek "jeles" napokon, a dekoratív szalagtabló vagy éppen a hajnalig tartó szerenádnak... Noha a 25 éves találkozón bizonyára csak segítséggel jut majd eszembe a nevetek, egy-egy közös pillanatunk, bizonyosan örök

emlék marad arcotok, mosolyotok, tekintetetek, miként írásotokat mindig fel fogom ismerni ezerből is. Köszönöm mindezeket nektek. Köszönöm azt is, hogy hagytatok magatokat szeretni, többé-kevésbé megismerni, s legtöbbször kedveséget, figyelmességet, őszinteséget sugározatok felém.

S végül: Milyen nyomot hagyt bennetek a Lévay?

Reményeim szerint kellő felkészültséget szereztek a továbbtanulásokhoz, munkába állásokhoz a majd 700 tanítási nap során. Biztos

vagyok benne, hogy évek múlva is vissza fognak csengeni fületekbe egyikünk-másikunk szavai, szójárásai, tanácsai; vissza fogtok emlékezni gesztusainkra, mimikánkra, reakcióinkra. Akarva-akaratlanul ugyanis részt vettünk egyéniségetek megtalálásában, alakításában - erősítve erényeiteket, nyesegetve hibáitokat. Főként a 11-12. tanév számtalan eldöntendő kérdése által megkívánt osztályszavazások való-

színűleg felelősségteljes, választóképes magyar állampolgárrá is tetek benneteket. A sokszor emlegetett Lévay-szellemiség meghatározta ittléteteket, ezt fogadtátok el - néha ugyan lázadozva -, s ennek köszönhetően a "hit-remény-szeretet" hármas fontossága nemcsak kialakult, hanem bizonyosan meg is erősödött mindannyitokban. Ezt igazolja a tablóra választott idézetetek is, amellyel most én is minden jót kívánok nektek Isten áldását kérve további életetekre:

„Senki sem tudja, mi fog történni a következő pillanatban, és mégis, mindenki megy előre, mert bíznak, mert van hitük.”

/Coelho/
Lenkei Éva
osztályfőnök

12. C osztály
Történelem és általános tantervű
Osztályfőnök: Lenkei Éva

Balla Mariann

Bata Ádám

Bernáth Gréta

Lenkei Éva

Boros Barbara

Csáki Orsolya Anna

Demeter Diána

Fazekas Bettina

Fazekas Nikolett

Gaál Szilárd

Górn Katalin

Gönczi Szabolcs

Ivanics Klaudia

Kiss Andrea

Komenda Réka

Kormány Lilla

Lukács Angéla

REFLEKTOR

Miskolczy Boglárka

Nagy Nikolett

Papp Nikolett

Pongó Zsófia

Rimaszéki Korinna

Sándor Fanni

Sándor Rebeka

Szabó Dóra

Takács Gréta

Tiszka Alexandra

Tóth Ádám

Tóth Rea

Tőzser Anna

Vékony Judit

Zemlényi Ádám

„Eszemmel, szememmel, szívemmel...”

Kedves 12.D. osztályos Diákjaim!

Négy évvel ezelőtt valami elkezdődött itt, a Lévay József Református Gimnázium 9.D osztályában. Új tanév, új hely, új arcok, várakozással teli, izgalmas, idegen érzések. Senkinek sem könnyű a régi, megszokott közegéből egy új világba lépnie. Álmodok, vágyok, izgalom, remény és megannyi gondolat kavargott bennetek, és bevallom, bennem is. Milyen lesz az együtt töltött idő? Mit hoznak az évek? Mára mindez kikristályosodott és hiszem azt, ami a János evangéliuma 16. versében található: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: marandó gyümölcsöt. Akkor mindent

megad nektek az Atya, amit nevemben kértek tőle.”

Ha az *eszemmel és szememmel* tekintek vissza erre az elmúlt négy évre, tudom, hogy nem volt mindig könnyű dolgunk. Az első év nem volt problémamentes, az osztályátlag nem felelt meg az elvárásoknak, de mindannyian tudtuk, hogy:

„Nem az a dicsőség, ha sohasem bukunk el, hanem az, ha mindannyiszor felállunk.”

Ezt bizonyítják a tanulmányi eredmények, a sportversenyek eredmé-

nyei, a sikeres nyelvvizsgák és az előrehozott érettségi vizsgán elért eredményeitek, és nem utolsósorban az osztály tanulmányi átlagának lassú, de biztos növekedése.

A közös iskolai programok, mint a diákigazgató - választás, a Lévay klubok, az osztálykirándulások jó alkalmat jelentettek számomra ahhoz, hogy megismerjem, mennyire sokoldalúak, kreatívak, tehetségesek vagytok.

előtt még szinte gyermek fiúk és lányok ültek be a gimnázium padjaiba, ma 32 fiatal búcsúzik az iskolától.

A Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon kilencedikes korotokban elsősorban a kötelezettségeket, a szigort, a feladatokat jelentette számotokra. Ma pedig azt, hogy elindulhattok a jó úton. Azt a biztatást, ami a Krónika könyvében olyan szépen íratott meg:

Ha a *szívemmel* nézek vissza, azt látom, amit a legszebben David Viseot fogalmazott meg:

„Szeretni és szeretve lenni olyan, mintha kétfelől sütné ránk a nap.” El kellett döntenem, mikor kellett a szeretet szigorát vagy a megértő szeretetet gyakorolni veletek. Útközben mindig hittem, hogy a szeretet és a hit magvai gyönyörű virágokká fejlődnek és ha nem is mindig látványosan, de előbb utóbb meg hozzák gyümölcsöket.

Visszaemlékezve, négy évvel ez-

„Hát indulj bátran! Légy erős és semmit se félj, mert az Úr, az én Istenem téged el nem hagy, tőled el nem távozik, még el nem végzed az Úr háza népének minden művét.”

Ezzel a biztatással búcsúzom tőletek és is, Isten Áldjon Benneteket nagyon kedves, szeretett osztályom!

Kerboltné Tóth Edit
osztályfőnök

12. D osztály

Természettudományi és informatika tantervű

Osztályfőnök: Kerboltné Tóth Edit

Bacsó Ádám

Balogh Barbara

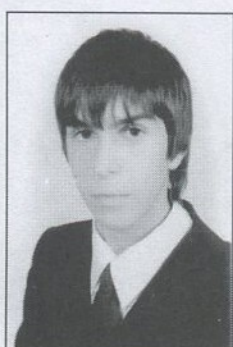
Boros Dávid

Kerboltné Tóth Edit

Bús Attila

Csikos Gábor

Érsok Bence

Hajdu Zsolt

Havasi Máté

Jobbágy Júlia

Juhász Dávid

Kassai Judit

Kékedi Sándor

Kiss Andrea

Kiss Bernadett

Kiss Dávid

Kiss Zsuzsa

REFLEKTOR

Kótai Debóra
Zsuzsanna

Kovács Eszter
Mária

Leidgeb Dániel

Misley Dávid

Molnár Zsolt

Nagy Edit

Papp László János

Sándor Balázs

Szimándli Eszter

Takács Eszter

Takács Petra

Tózsá-Dédesi
Dóra

Vályi Beáta

Vegső Klaudia

Vigh Ádám

Zsíros Anna

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

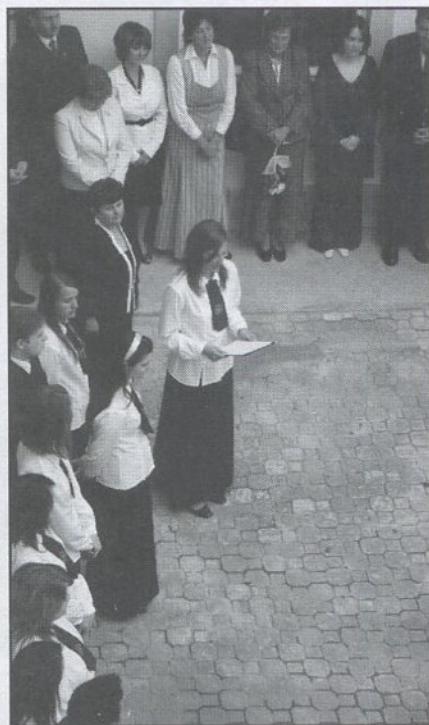
„Nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei”

Tisztelt tanáraink, kedves diákok és ballagó társaim!

Eljött a perc: a búcsú perce. Vidáman, mégis szomorúan áll most itt minden tizenkettedikes. Hányszor gondoltunk már arra, hogy bárcsak vége lenne, bárcsak elballagnánk már! Most mégis mindenki szíve szomorú, mert olyan emberektől

natba sűrítve hull elénk. Elgondolkozunk és csak a szép emlékek jönnek elő, azokat tudjuk a legkönnyebben visszaidézni.

A búcsú pillanatában minden rossz elfelejtődik, de ez így van jól. **Elmegyünk, és ki tudja, mikor fogunk még egy ilyen szoros közösségben élni.** Meg kellett tanulnunk nem csak alkalmazkodni, de elfogadni

búcsúzunk, akikkel éveken keresztül jóban - rosszban együtt voltunk. Néha azt hittük, soha nem lesz vége, s most minden talán egy pilla-

is. Az együttélés ennyi emberrel nem egyszerű, de az igaz barátainkkal mindezt könnyű elviselni. Így az emlékek valóban szépek marad-

nak. Mert igaz az idézet Kölcseytől, hogy „nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestük még akkor barátainkat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot.”

Kiss Zsuzsa

„...őrizd meg közös emlékeinket.”

Kedves ballagó diákok, tisztelt tanáraink!

„Az emlék olyan virág, amely nem hervad el soha,
Eső nem tépi el, szél nem hordja tova.
Gyűjtsél tehát csokorba amennyit csak lehet,
A csokor közt őrizd meg közös emlékeinket.”

Amikor megváltozunk, a változás nem olyan, mint egy robbanás vagy földrengés, pedig hirtelen más emberek leszünk. Azt hiszem a változás észrevétlen, a legtöbben fel sem figyelnek rá, hacsak nem néznek nagyon közelről minket.

Az itt töltött 4-6 évben ti is sokat változtatok. Érettebbé, felnőtté váltatok, mivel egyrészt saját magatok törekedtetek érettségre,

másrészt kollégiumunk tanárai segítettek titeket a fejlődésben, kibontakozásban.

A mai naptól fogva még inkább kezetekben a lehetőség, mától alakítjátok igazán magatok az életeteket, az elkövetkezendő években dől el az, kik is lesztek valójában.

Ez az időszak követeli az embertől a legtöbb bátorságot, erőt és kitartást. Egy biztos: **nem lesz könnyű, sőt**

talán életek legnehezebb korszakába léptek, amikor tanáraitoktól és diáktársaitoktól egyszerre búcsúztok a viszonylag gondtalan diákévektől. Bár még rengeteg öröm vár rátok a nagyvilágban, sok keserű pillanatot kell átélnetek ahhoz, hogy eljussatok a célig.

Mától elhagyjátok ezt a biztonságot nyújtó közösséget, ahol 4-6 évet eltöltöttetek. Ebben a második otthonban tanultatok meg alkalmazkodni egymáshoz, mély barátságok, eltéphetetlen kötelek születtek itt. De ki is próbálhattátok itt magatokat, önállósulhattátok, s e szoros életközösségben megtanulhattátok az egymás iránti türelmet és elfogadást.

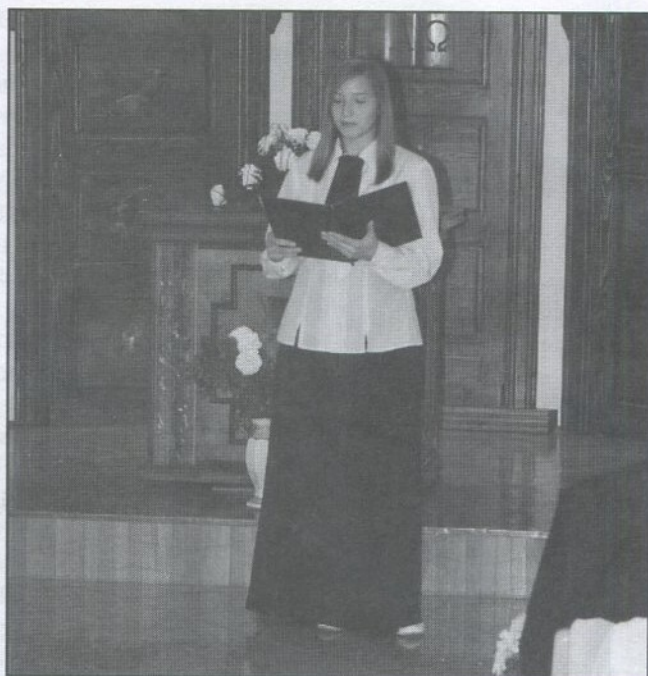
A diákpresbitérium elnökeként diáktársaim nevében szeretettel bú-

csúszom most tőletek.

Emlékezzetek az itt töltött évekre, tartalmas programokra, vidám pillanatokra.

Vigyétek el szívetekben diákotthonunk szellemiségét, a Biblia szavaival élve: „Őrizétek meg a rátok bízott kincset!” (1.Tim.6,20)

Falucskai Anikó
11.

„Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van” Róm 8,28

Tisztelt igazgató úr, nevelőtanáraink, kedves diáktársak!

Vajon mire emlékezik egy ember, aki tudja, hogy élete utolsó óráit éli? Sír-e vagy nevet visszagondolva? Sír-e, hogy annyi bánat érte, vagy nevet, hogy annyi szépet kapott, látott? Vagy sír, mert élete mégis szép volt és nevet, mert megérte elszenvedni a rosszat? És te, ballagó, sírsz-e vagy nevelsz?

Először lélegezzünk fel, mert nem életünk végét járjuk, csupán a közös út utolsó lépéseit számláljuk. Végre elértünk ide az első magaslatra és hátranézhetünk. Honnan indultunk, milyenek lettünk, kik voltunk, kiké váltunk? Izgalmas kérdések, de a legtitokzatosabb az, hogy miért? Miért történt pont úgy, ahogy, miért éppen velem, miért éppen itt? Sokat gondolkozhatunk, de azt kell meglátnunk, hogy bármi is volt, semmi sem történt céltalanul. **Nincsenek véletlenek. Az sem véletlen, hogy mindannyian ebbe a kollégiumba kerültünk.** Itt volt a helyünk. Nem tetszett annyira? Akkor is! Hiszen nem csak a jó dolgokból épülhet a jellem. Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van. (Róma8, 28)

Utunk tehát ide vezetett, be is jártuk, rögeit meg is számolhattuk. De nem csupán a mi érdemünk, hogy elértük ennek a szakasznak a végét. Magunktól csak bukdácsoltunk, kedves tanáraink voltak, akik felkaroltak bennünket. Engedjék meg, hogy a hála legtisztább hangján, az egyszerűségben csendüljenek meg a köszönet szavai, mert nincs olyan kifejezés, ami méltó lehet tükrözni a vezetőik, nevelők áldozathozatalait. Ilyen egyszerűen, de tisztelettel köszönjük a fáradozásokat. Köszönjük a türelmet, amire szükségünk volt. Köszönjük a feladatokat, amelyek ügyesebbekké tettek, a biztonságot, amit néha szabadságkorlátozásnak éreztünk, a színes programokat, az értünk való aggódásokat és a ránk fordított figyelmet. **Köszönjük, hogy tanítottak minket a keresztyén, magyar élet értékeire! Köszönjük az értünk hozott áldozato-**

kat, hiszen nevelőnek lenni csak egész életével lehet valaki, vagyis mindenét hozzá kell adnia. Köszönjük az efféle lemondást. Köszönjük a bátorításokat, buzdításokat, a kedves mosolyokat, amik azt súgták, hogy nem vagyunk annyira

rosszak. Köszönjük az óv gondoskodást, a szeretetet, ami mindenben sugárzik, ami körülöleli az

évek emlékét, ami körülölelt bennünket! Köszönünk mindent, mert minden a mi javunkat szolgálta!

visszaadni mindazt, amit kaptunk, és nem tudjuk eléggé meghálálni sem. Erre nincsen szó. Mit tudhatna

mondani a némán összeszoruló szív? Mindannyian ezzel küzdünk, és mivel a legjobbakat kívánjuk tanárainknak, vezetőinknek, ezért Istenünket, az Urat kérjük, hogy áldásaiban fizesse meg helyettünk tartozásainkat! Így mondom Néked: "Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!" (4Móz. 6, 24-26)

Most pedig kedves diák-társaim, hozzátok szólok. De mit mondhatnék? Oda jutottunk, ahol lennünk kellett. Remélem egyetértetek, mert ha nem így lett volna, akkor sosem vallottunk volna szerelmet a felmosónak, sosem rúzsoltuk volna ki lábbal egymás száját, nem mutathattuk volna meg tehetségünket az első bentmaradóskor. Sosem kóstoltunk volna bele az éhség sanyarúságába, és most nem tudnánk, hogy milyen ízű a konzerv löncshús. A legfontosabb, hogy megtanultuk becsülni az otthoni kosztot. Nem hallgattunk volna ösz-

után, és nem hallgattunk volna tizenévesen is esti mesét. Ha nincs a kollégium, lehet, hogy nem ismertük volna meg ennyire egymást, nem tudtunk volna gondjainkkal átszaladni egy másik szobába, nem

Akárhogy nézem az életüket, azt találok, hogy mindig megújuló erejüket a szeretet rugója adja, mert más nem képes ekkora és ennyi fáradozásra. Diákként tudom, hogy ilyenkor megjelennek magunk előtt a régi viták és nézeteltérések emlékképei, amelyek nem hasonlítanak arra, amiket az imént mondtam. Ifjakként kell lennünk annyira éretteknek, hogy ne a szemünkkel nézzünk, hanem a szívünkkel.

Kedves tanáraink! Mi nem tudjuk

szesen annyi zenét, mint itt reggelente és talán sosem találkoztunk volna szondával. Meglehet, sosem tanultunk volna meg csendben lenni, ha nincs a szilencium, nem tanultunk volna meg halkan osonni villanyoltás

lett volna esélyünk, hogy valaha is lemehezzünk áhítatra, vagy nem tanultunk volna meg megosztani egymással, amink van. De így miénk a képesség az alkalmazkodásra, miénk a leleményesség a túlélésre és miénk a lehetőség a közösségalkotásra.

Sok szép és kevésbé szép dolog történt velünk itt. Rajtunk múlik, hogy tanulunk-e belőle, vagy csak tovább lépünk. Immár van némi tapasztalat mögöttünk, ezeket kell most a batyunkba kötni és magunkkal vinni.

Sok szép és kevésbé szép dolog történt velünk itt. Rajtunk múlik, hogy tanulunk-e belőle, vagy csak tovább lépünk. Immár van némi tapasztalat mögöttünk, ezeket kell most a batyunkba kötni és magunkkal vinni.

Már jó előre kaptunk tanácsot az egykor ballagó barátoktól, kaptunk értékeket nevelőinktől, kaptunk bölcsességet az irodalom nagyjaitól. Vajon ezek meg fognak-e tartani bennünket a viharokban? Sok élettapasztalat rímekbe szedett szép csokrából válogathatnánk, hogy kalapotokra tűzzem a legszebbjét, legjobbját, legnemesebbjét. De ezek elhervadnak, kiszáradva mit sem érnek. Valami örök kell! Örök a barátság, örök az igaz szerelem. Örök? Mindegyik? Megtart? Meddig?

Nem batyutokba, de szívetekbe helyezzétek a legnagyobb kincset, a hitet. Talán még felesleges dolognak tűnik, esetleg érdekesnek, vagy éppen semminek. Nem kereskedő vagyok, hogy rátok beszéljem, de a Biblia ezt írja: „Az igaz ember hitből fog élni.”

Adjuk, hogy velünk nem fog megtörténni, mert velünk nem történhet meg! Minden történhetik mindenkivel, ahogy a Szentírásban is áll. Ezekben a bajokban reményt nyújt a hit, az Úrban való bizalom pedig megtartást. Bármikor segítségül hívhatod az Ő nevét, de például egy baleset után már nem fogja visszaforgatni az időt, hogy meg nem történtté tegye azt. Ezért szeretnék nektek időben szólni, hogy a helyes döntés az, ha rá bízod az életed. Meggyőződésem, hogy ez így van.

Ezért a következő igét szeretném a kalapotokra tűzni: És. 55, 6: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van!”

Isten azt akarja, hogy boldogok legyünk, mi pedig erre vágyunk. Ettől szebbet kívánni egymásnak aligha lehet. Mégsem mondom, hogy legyetek boldogok, mert az közhelyes lenne, ezért inkább megmondom, hogy hogyan lehettek azok. Jn15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akarjatok, kérjétek és megadatik

nektek.” Ezt pedig a szívetekbe vésésétek!

Vigyetek magatokkal az útra emlékeket, bölcsességet, szeretet és hitet!

Miskolczi Boglárka

„...úgy tekintek rátok, mint csiszolandó gyémántokra”

..... és bár nekünk nem az első, nem az egyetlen, s talán nem is az utolsó reméljük, mégis hozzátok hasonlóan a meghatottság érzése vesz erőt rajtunk, és nehéz igazán méltó szavakat találni. Hiszen összenőtt az életünk. Rengeteg szállal kötődünk egymáshoz. Ezek a szálak színesek. Ahogyan Bogi említette, feketétől az arany színűig talán minden található benne. De ez így szép és így jó. Ez adja a tarkaságot és egyben a változatosságot. Nekünk pedagógusoknak nagy kérdés, hogyan tudnánk átadni azt, ami ránk bízott. Hogyan tudnánk azt a nagyon fontos és értékes munkát elvégezni minél jobb hatásfokkal, ami az emberformálást jelenti, a gyermeknevelést jelenti. Mindig szeretnénk jól

csinálni és még jobban, aztán menet közben kiderül, hogy nem mindig sikerül jól, de talán majd legközelebb még jobban fog sikerülni.

Búcsúzó gondolataim lényegét a Zsoltárok könyvének 8. része foglalja össze, ahol így sóhajt fel a zsoltáríró: „...micsoda az ember - mondom -, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezeid munkáin...” Zsolt 8, 5-7. Így nézünk rátok mint Isten alkotásaira, akik kevéssel kisebbek mint Isten, akik sokra hivatottak ebben a világban.

Ma előfordult velem az, amit ifjúkoromban, készülve a lelkipásztori szolgálatra többször azt álmodtam, hogy a jegyzeteimet benn hagytam

és nincs nálam, szörnyű volt ez az álom. Hát most ez történt, hogy benn van az irodámban az a jegyzet, amin összegyűjtöttem a gondolato-
kat, de ettől függetlenül szeretném elmondani azt, amit hoztam számotokra. Valamit azért előkészítettem. Két képet. A kevésbé éles világításban talán látszik: ez egy sas; ez a másik pedig egy prérityúk.

Olvastam egy történetet egy könyvben - hogy igaz e vagy nem, ezt majd ki-ki eldönti - de mindenesetre fontos üzenete van. Arról szól, hogy a prérityúk egyszer talált egy tojást. Beteszi a sajátjai közé és kotlik rajta, majd kikölti. Kikel belőle egy másfajta fióka, mint a sajátjai és ez a fióka másképpen fejlődik. Egy kicsit mindig más lesz, mint a többi. **Egyszer csak sok idő elteltével, amikor már felnőttek a kis prérityúkok, akkor elszáll fölöttük egy sas.** A prérityúkok felnéznek, ez a mi különleges tojásunkból kikelt madárkánk is felnéz. Mi az? - kérdi az öregeket. Hát ez egy sas - de az te sose leszel. Te prérityúk vagy! A sas magasan szárnyal, mi pedig prérityúkok vagyunk, akik kapirgálunk, nem tudunk repülni. Látod, itt a szemétdomb, kapirgáljunk. A prérityúkok közé került kis madár egész életében sóvárgott, szeretett volna sasként repülni és nem tudta, hogy ő egy sas-tojásból kelt ki. Így hát egész életében ott kapirgált a prérityúkok között. Szívében egy sóvárgással: többet szeretnék.

Ezt mondja a zsoltárvers: „*kevéssetteted őt kisebbé az Istennél*”. Tölem gyakran hallottátok és talán még fogjátok hallani, hogy **úgy tekintek rátok, mint csi-
szolandó gyémántokra. Rendkívül sok érték és kincs van bennetek.** Azon túl, hogy tehetség van bennetek, aminek sokszor tanújelét láthatjuk, ettől sokkal fontosabb van bennetek. **Isten képmásai vagytok.** És mi azt

szerettük volna elmondani nektek, hogy **ti szárnyalásra születetek.** Ti azért vagytok, hogy repüljete. Bár-mennyire akarja a világ, a röghöz kötött és nagyon szűk látókörű anyagi világ az érzékek szintjén ránk tukmálni a maga akaratát, szeretném hangsúlyozni számotokra, hogy ti repülésre születetek. Az Isten nem arra teremtett benneteket, bennünket embereket, hogy ösztön szinten vegetáljunk végig az életünket. Sokkal több és nemesebb hivatásunk van. **És akkor leszel boldog, ha megtalálsz a számodra kijelölt életutat, ha tényleg tudsz szárnyalni.** Vallj be, valljátok be magatoknak, a lelketek mélyén: ugye volt már olyan sóvárgás, hogy többet szeretnék? De jó lenne repülni! De „*a gaz lehúz*” - ahogy mondja Ady, és sok minden valóban lehúz. Azt sugallja a világ, a nagyon színes és felcicomázott világ, hogy te csak kapirgálj! Itt van minden, itt kapirgálj! Itt, ezen a szemétdombon keresgélj!

Egyet ne felejts! Neked szabad, lehet repülni! Isten erre hívott el! Ezt szerettük volna elmondani nektek és tovább adni. Még hogyha nem is mindig sikerült igazán méltóságteljes sasmadár módjára, kiterjesztett szárnyakkal repkedni közöttetek és előtettek, azért ez volt az üzenetnek a lényege. Ezt próbáltuk továbbadni. Nem a magunké, hanem azé, akitől mi is kaptuk, aki bennünket is fel-

emelt és arra méltatott, hogy szárnyaljunk. Mert bár nem mindig sikerül, de tudjuk - és ezt szeretném hangsúlyossá tenni számotokra - tudjuk, tudjátok, hogy lehet szárnyalni. Az élet gyönyörű. Isten, amibe beleteremtett bennünket, az tele van szépséggel. És ne csak a sötét foltokat lássátok meg, hanem azt, hogy az valami miatt van. **Nem oka, hanem célja van az életünknek. Valahová el akar vezetni bennünket Isten és ez különféle utakon történik, mélységek és magasságok között.**

Egy másik igeverset is szeretnék idehozni. *Mózes mondja éppen a sasról, hogy Isten úgy őrzi a népét, ahogyan a sas kirebbenti a fiókáit és kiterjesztett szárnya fölöttük lebeg, aztán vár, majd így folytatja, tollaival emeli őt.* 5Móz 32,10-11.

Csodálatos kép, nagyon beleilleg ebbe. Isten az, aki szárnyalásra teremtett bennünket, de mert tudja, hogy fiókák módjára gyatrán, ügyetlenül, bukdácsolva csapkodunk, Ő felülről véd, de ha kell alánk repül, felemel és hordoz.

Legyetek hát ennek a tudatában! Nem vagytok magatokra hagyva, hiszen megígérte, hogy velünk van a világ végezetéig.

Mához egy hétre, ilyenkor már két fontos írásbelin túlvagytok, aztán utána a többin, repülnek a napok, aztán már szóban kell számot adni az-

tán majd várjátok, hogy a felvételi ponthatárokat hol húzták meg. Aztán jön a szeptember és akkor üresen, topogva telnek a napjaitok, mert nem volt évnnyitó, de kellene kezdeni elsején, ahogy szoktuk. Aztán be-betévednek ide néhányan, mert nincs mit csinálni, és hiányzik a régi. Így szokott lenni, ez a tapasztalat. Isten azonban ott van veletek. Vigyáz, és ha kell, tollain, szárnyain hordoz benneteket. Aztán jönnek majd nehezebb időszakok, még az érettségitől is nehezebb vizsgák. Aztán az életnek a nagy vizsgái, nagy próbái, amikor úgy érzed, hogy nemhogy szárnyalni nem tudok, de még lépni sem, legszívesebben csak összecsucklanék, de ne felejtsd el: **Isten téged szárnyalásra teremtett. És ha nem bírsz lépni, akkor ne felejts el Őhozzá kiáltani: Uram, légy segítségül az én hitetlenségemben. Uram, jöjj, mert én hívlak és várlak. Tudom, hogy itt vagy.**

Hát bízd rá magad! Ne felejtsetek el tehát, Isten képét hordozzátok. Hát hordozzátok! Jól és még jobban, mint az előttek élt nemzedék. **Tegyetek többet ezért a világot! Tegyé-**

"Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!" (Zsolt.90:12)
2009. április

tek szebbé a környezeteket, mint az előttek járt nemzedék. Próbáljátok jobban csinálni azt, amit a felnőttektől elrontani láttatok! Szebben, ügyesebben. Mindig többet, soha ne elégedjete meg se saját magatokkal, se a fennálló körülményekkel. Ne felejtsd el: isteni tökéletesség a cél és a minta. Őszintén kívánom, hogy akkor majd valamikor egyszer (most már nagyon messzire nézek), egyszer majd valamikor számot kell vet-

ni az életünkkel, az életetekkel, akkor azt mondhasd nyugodt lelkiismerettel: igyekeztem megtenni, ami rám bízott. Lehet, hogy nem 100 %-ban, de az a jó, hogy az, aki jött, Ő 100 %-os, Ő pótolni tudja hiányosságainkat. Bízátok rá magatokat! Isten áldjon benneteket, erősítsen meg, tegyen erősekké, békességekké, örvendezőkké és minden körülmények között reménykedőkké.

Szilágyi Zoltán

Sepertünk eleget, seperjen már más is...

A hagyomány szerint a Tóth Pál Diákotthon végzős diákjai a ballagás napján tréfásan gondolnak vissza a szobák takarítására, erre a kevésbé kedvelt "műveletre".

A seprűt átadók mondókája:

*Cirkunk, cirkunk, édes cirkunk!
Seprűnk, seprűnk, édes cirkunk!*

Itt az idő, el kell válnunk.

*Te itt maradsz, seperhetsz még
Lesz itt mindig elég szemét.*

Tudod, mi most már elmegyünk,

Ezután majd máshol seprűnk.

De nem hagyunk ám magadra,

Rábízunk az utódokra!

Nyüsstöljétek tovább egymást,

Itt a seprű fogjátok hát!

A seprűt átvevők modókája

*Frigyre lépek veled, ha akarom, ha nem,
Az általad vert port ezután én nyelem.*

*Te ölelsz magadhoz, járjuk majd a
csárdást*

A lábunk hasonlít, mind a kettő csámpás!

*Falra mászom veled,
s leverjük a pókot.*

*Tanáraitól majd
ezért kapok bókot.*

*Círok szakállaladdal
keltem az alvókat,
Hónuk alá nyúlok,
hogy csiklandozzanak.*

*Felborzolom veled
mélá kedélyüket,
Mely a tanulástól jól
leülepedett.*

*Most hogy átvet-
telek, fogadalmat
teszek*

Kisöpröm veled az összes szemetet!

*Ha mégis maradna-hisz emberek
vagyunk-*

Takarító néni ügyis segít rajtunk!

12. A
Osztályfőnök: Taskó Márta

12. B
Osztályfőnökök: Barócsi Angéla és Szűcs Istvánné

12. C
Osztályfőnök: Lenkei Éva

12. D
Osztályfőnök: Kerboltné Tóth Edit

Jó tanuló - jó sportoló és Pro schola
Lévay Kiválósága Díjban részesültek és tanáraik

Pro exelentia
Lévay Kiválósága Díjban részesültek és tanáraik

A LÉVAY JÓZSEF REFORMÁTUS GIMNÁZIUM ÉS DIÁKOTTHON LAPJA

Felelős szerkesztő: Kardos Katalin Korrektúra: Gellértné Oláh Júlia

Fotók: Boda József Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Tördelés: Német Sándor

Készítette: Német Nyomda Kft., Miskolc, Baross G. u. 17

Szerkesztőség: Lévay József Református Gimnázium, Miskolc, Kálvin János u. 2